IOAN ROȘCA – ÎNFRÎNGERE DEFINITIVĂ

Incorect Politic

August 27, 2025

Ioan Roșca – Înfrîngere Definitivă

De 10 ani m-am retras de pe facebook, după ce am terminat studiul privind motivele pentru care România nu poate fi eliberată (expunând concluziile la https://www.piatauniversitatii.com). Intenționam să nu mai revin în acest mediu toxic, menit compromiterii sensurilor prin refulări sterile, dedicat propagandei și supravegherii. Dar ieșirea din scenă a lui Ion Iliescu, cel care mi-a distrus 35 de ani de viață, risipiți în contestarea lui zadarnică, m-a forțat să revin două zile în cont, pentru a observa bolmojeala colectivă și riposta – întru demnitate, datorie… sau răcorire.

Ce am constatat frunzărind miile de mesaje și replici propagate prin facebook nu mă surprinde, ci confirmă cele mai negre așteptări/concluzii privind înfundătura în care a fost împinsă România. Rezum aici observațiile mele risipite/țipate prin mesajele postate aceste două zile. Măcar să afle vechii camarazi că nu am crăpat încă și nici nu m-am dat pe brazdă. Protestez, deși sunt conștient că mai nimeni nu știe ce am făcut în acești ani ca să-l contest pe ticălos (începând cu grevele foamei din 1990 și sfârșind cu dosarele de la procuratura militară) – deci nu poate înțelege de pe ce poziție constat azi că două tabere lamentabile se confruntă în gol.

De o parte, susținătorii/profitorii fesenismului care s-au descurcat (îmbogățit ilicit) jefuind țara, sub supravegherea securicomuniștilor convertiți la capitalism colonial, își arată, fără jenă, recunoștința față de cei care „i-au făcut oameni” (de tip nou…). Ei nu întâmpină rezistența ce s-ar cuveni dinspre populimea care a pierdut pariul tranziției; care mârâie confuz, fiind vânată/curtată de partidele ce trâmbițează schimbarea („suveranistă”). Acestea nu-l puteau blestema pe Iliescu prea tare, că-și compromiteau

șansele electorale. Îl mustră blând pe emanat (și deci pe admiratorii lui), doar pentru că în final a vândut țara pe nimic corporațiilor multinaționale și imperiului iudeo-american; sau îl mustruluiesc patriotic pentru că l-a omorât pe Ceaușescu și învins pe Vadim. Feseniștii caliciți, care i-au tot votat pe distrugătorii lor, nu pot să-i scuipe în ochi azi, pentru că și-ar admite turpitudinea/complicitatea de ieri – contribuția la stârpirea românilor corecți.

La reținerea tonului, s-a adăugat efectul (real sau simulat) al curei de cuviosie ortodoxă (vinovată sau politicianistă), coagulată în clasicul „Dumnezeul să-l ierte", smeriții/sporiții îndemnându-ne sfătos să-l lăsăm pe ucigaș la judecata celestă, unde îi vor fi cântărite adecvat „bunele și relele"; noi nu trebuie să-l condamnăm sau să-l urâm, căci ne stricăm profilul/dosarul pentru rai. Preacuvioșii au reanimat lozica capitulară „să nu ne răzbunați", cu care și-au acoperit înfrângerea foștilor deținuți politici, arătându-se îmblânziți creștinește: nu mai vor sa-și pedepsească stăpânii… Aplicarea moralei a fost săpată la rădăcini, în numele sursei și menirii ei divine. Cale liberă aici, pe terenul vieții reale, criminalilor care (poate…) vor ajunge în iad… Aspiranții la cer au uitat că nu poate fi iertat – definitiv – cine nu a putut fi judecat până la capăt. Ascund sub fald mistic/pios faptul că e firesc să-l urăști pe cel ce distruge viața ta și a nației tale.

De cealaltă parte a baricadei falsificate multilateral, ne-am pomenit cu useriștii puși de descurcăreții tranziției, erijați în postura de denunțători aprigi ai celui care a făcut loc atâtorora la ciolane. Desigur, nu i-au reproșat că a acoperit colonizarea țării către prădătorii din toate direcțiile, ci doar că… nu a făcut-o de la început (din inerție ideologică). Beizadelele neo-antifeseniste se fac că nu știu că nu se putea decât așa, progresiv, livra țara: să simulezi populist patriotismul, până când populația, rămasă fără demnitate și loc de muncă, plecată aiurea, nu a mai putut reacționa la convertirea rețelei securicomuniste în mercenariat neofanariot, pus în slujba noilor stăpâni – o rocadă planificată, probabil, din start, de beneficiari. Pro-europenii care pretind că se trag din Piața Universității, progresiștii ce vor ca România să dispară în UE, n-au înțeles, de la părinții lor îmbogățiți porcește (sau fagocitând vreo sinecură), că noi nu asta am vrut, în 1990.

E drept că aceia care au pus mâna pe mitingul din piața Universității după 27 aprilie 1990, aveau deja mandatul soroșist ce se afirmă azi. Agenții GDS au dat jos din platforma manifestației cerința de aplicare a punctului 8, ca să poată candida Iliescu și ceilalți, care se angajaseră în culise să livreze țara celor ce au cumpărat-o la masa verde… Comuniștii convertiți întru pradă erau cei mai buni agenți ai capitalismului rapace, parteneri ideali pentru asasinii economici. Nu dintre cei care au vrut împlinirea revoluției din decembrie (voind să dea jos securicomuniștii ce conduceau lagărul, nu să distrugă economia comunistă) se trag feciorașii care tună și fulgeră cațavencian la moartea protectorului beneficiarilor tranziției.

Ceea ce nu înseamnă că denunțarea monstruozității onorării lui Iliescu, de oricine, nu e lăudabilă.

Bolmojeala e posibilă pentru că Iliescu și-a apărat poziția comutând continuu, după nevoile etapei. Nu a avut niciodată credințe sau valori, ci doar obiective din agenda intereselor sale. Este maestrul cameleonismului, regele năpârlirii. După ce a apărat valorile socialismului și s-a camuflat cu „nu ne vindem țara" – a făcut loc capitalismului sălbatic. După ce a combătut tatonările regelui Mihai, a colaborat cu acesta întru vinderea țării. După ce a bâlbâit că nu am avut holocaust în România, a patronat comisia Wiesel. Așa încât poate fi lăudat sau criticat din direcții contrare, pe orice subiect, după nevoi. Ceea ce însă nu trebuie uitat, e că a dat dovadă de o ticăloșie extremă, cu efecte distrugătoare asupra țării. Dar pot recunoaște asta țățele care-l adulau în 1990 (alături de excitantul Petre Roman) sau mârlanii care l-au slujit sărind cu bâtele pe contestatari?

Nici noi, care l-am înfruntat, nu ne putem simți prea bine, căci, acaparați de lupta cu contrarévolutionarii omniprezenți, nu am catadicsit să dăm atenția cuvenită apărării economiei (avuției) naționale, a cărei distrugere și înstrăinare trebuiau intuite, dacă eram lucizi. Am strigat „Jos comunismul!" în loc de „Jos comuniștii!" – adică exact ce le convenea păpușarilor care au montat lovitura din 1990. Prea puțini l-au susținut pe Constantin Cojocaru, astfel încât Iliescu și Roman pot pretinde că au aplicat programul de privatizare și occidentalizare a… opoziției „democrate". A se vedea prestația partidelor satelizate sau a unor activiști civici de carton, care ascund – de istorie – rolul nefast pe care l-au jucat. Drept că, nici poporul nu merita decât oprobriu, victimele fiind implicate în crimă după formula experimentată la Pitești, conștiințele degenerate ce-și cerșesc azi supraviețuirea lingavă neputând digera adevărul privind ce s-a întâmplat.

Trebuie să admitem că există și useriști sinceri, occidentalizați în focul luptei cu stafiile vechiului regim, pe care i-a exasperat întârzierea predării României către occident (de unde vin împrumuturile sifonate de uzurpatorii instituțiilor, din care se hrănesc atâția paraziți); aceștia își apără privilegiile. Sub steagul luptei anti-sistem fiind chemați azi mai ales fraierii răpuși de gargara fesenistă, lăsați fără pâine după ce au fost folosiți; sau patriotarzii lui Vadim, care slăvesc România gestionată securicomunist, declarând pe Ceaușescu… patriot model. În fine, spectacolul imund al gălăgiei parșive e completat de cei care speră ca lumina să vină iar de la răsărit (adică vor ca să ne cumpere înapoi cei ce ne-au vândut), ceea ce dă apă la moară celor ce denunță „pericolul rus", în timp ce țara e cotropită de actualii „parteneri strategici".

Mai nimeni nu crede (cu adevărat) că românii își pot gospodări singuri țara. Mai nimeni nu încearcă să formuleze un astfel de program. Cam asta e „alegerea" rămasă: zvârcolirea jalnică într-o mlaștină putrefactă, fără nici o șansă de redresare; un infern în care postura cea mai odioasă e a „justiției", care l-a protejat pe emanat 35 de ani (și ar mai fi făcut-o, oricât ar mai fi fost nevoie). Criminalii în robe sunt părtașii legislatorilor (nelegiuitorilor) ce „reprezintă" populimea captivă, dăunători beneficiind de scandaloase privilegii (pensii, impunitate etc.) – deși nu au făcut nimic pentru dreptate ci și-au slujit

stăpânii criminali, fără pic de milă de victime. Prestația monstruoasă (și sfidătoare) a Curții Anticonstituționale (și faptul că nu se poate face nimic pentru a opri batjocura pseudodemocrației) este revelatoare în acest sens.

Ce nu vrea nimeni să vadă/audă (căci conștientizarea ar amplifica depresia) este adevărul: că sistemul care l-a protejat pe Iliescu până azi, deci aflat încă la putere, este… ultra-european; fițele făcute de useriști (căci liberalii se arată demni de celălalt mare criminal – Petre Roman) sunt doar pentru a crea publicului aparența unei confruntări; în realitate toți uzurpatorii concurenți statului român se înțeleg în final, având aceleași interese: să folosească statul pentru a mulge șeptelul uman prins în țarc, fără a supăra stăpânii externi ai coloniei.

Prinși între aripile decăderii, am înmormântat azi ultimul rest de demnitate, fiind definitiv înfrânți – noi, cei care am fi vrut să fim liberi, într-o țară liberă.